Nezapomeň!

Josef Suchý

Když ochutnáváš jablko,
zdalipak vzpomeneš,
že někdo sázel štěp
a léta obcházel jej s nůžkami lýkem?

Když večer usínáš,
zdalipak vzpomeneš,
že někdo v potu tváře stavěl dům
a často ulevil si povzdechem i vzlykem?

Domu si važ, ošetřuj peň.
Na ty, kdo sázeli, nezapomeň.

Úřední hodiny kanceláře:
čtvrtek a pátek 9:00–11:00, 13:00–16:00

Kněžské hodiny:
úterý 15:00–17:00

Jsme tu pro Boha a pro Vás. Nebojte se nás navštívit.
(zkusit to můžete kdykoliv)

Římskokatolická farnost děkanství Polička
náměstí Bohuslava Martinů 1, 572 01 Polička
www.farnostpolicka.cz farar@farnostpolicka.cz
vymetalova@farnostpolicka.cz, klimesova@farnostpolicka.cz
Kancelář: +420 461 725 172 Kněz: +420 608 719 872
IČO: 49324675 č. ú.: 1282832319/0800

Farní posel vychází pro vnitřní potřebu farnosti Polička 11x v roce.
Náklady na výtisk jsou asi 5 Kč.
Další číslo vyjde 6. prosince 2020, uzávěrka je 29. listopadu 2020.
Příspěvky zasílejte na: posel@farnostpolicka.cz
Fotografie v tomto čísle: Eva Skalníková, Mirek Andrle, archiv Michala Horáka
Korektury: Veronika Ptáčková
Za obsah odpovídá: P. Tomáš Enderle

Římskokatolická farnost děkanství Polička

FARNÍ POSEL

LISTOPAD 2020

Miluji podzim,
tu z ročních dob,
kterou zřejmě Bůh ustanovil
jen kvůli její kráse.

Lee Maynard

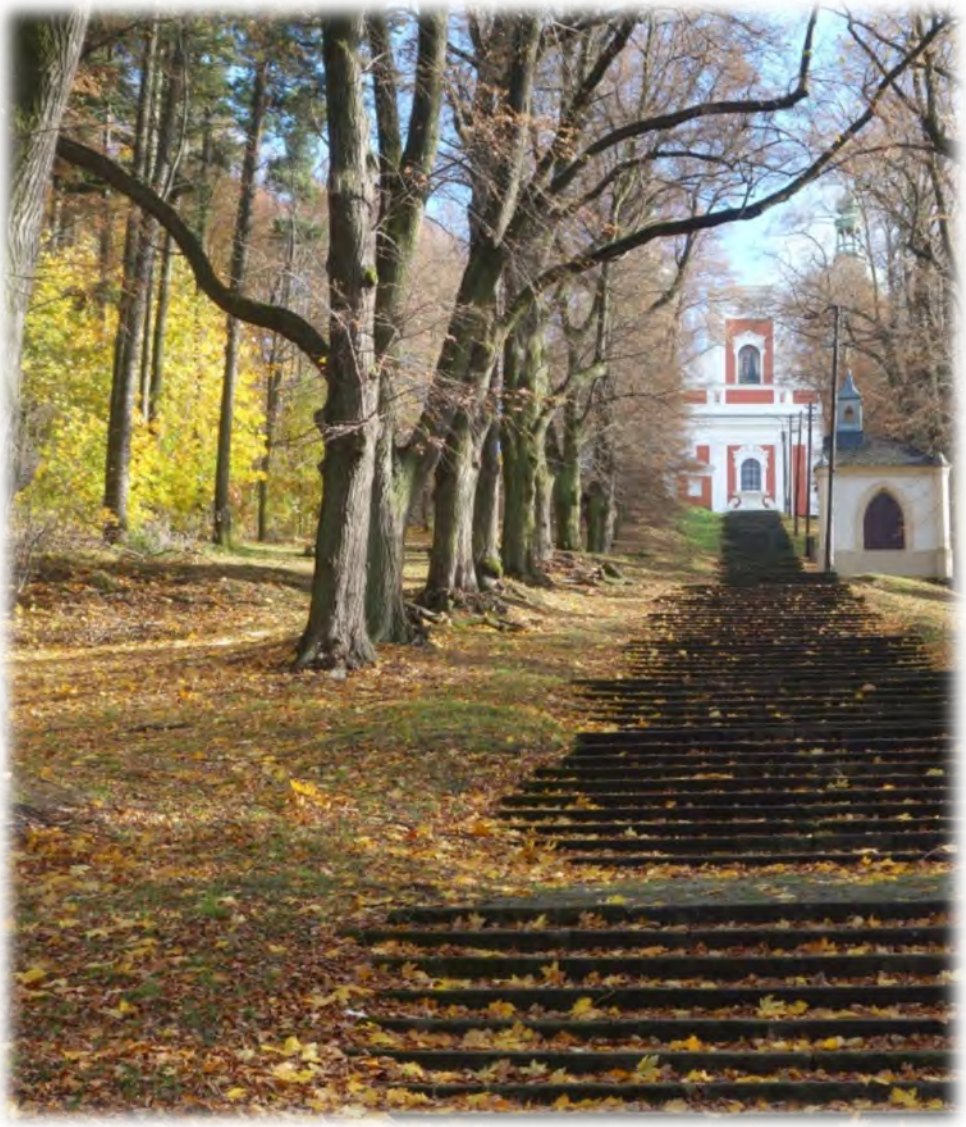

3 ZPRÁVY,

které by Vám neměly uniknout

7. října… se před kostelem svatého Jakuba sešla asi desítka lidí svolaná městem, kteří vyjadřovali před panem architektem své touhy, co by měl zapracovat do zamýšlené úpravy prostor před a nad kostelem. Za farnost pan farář vznesl požadavek na dostatek popelníků pro studenty blízké školy a úpravu povrchu před severním vchodem, aby mohl být používán lépe jako bezbariérový. Samotná úprava je ale ještě v počátcích, takže nečekejme žádné rychlé výsledky.

8. října… otec Tomáš ochořel a začal se izolovat od ostatních.

9. října… byl otec Tomáš testován na covid. Výsledek byl negativní, ale i tak se z opatrnosti celý další týden stranil.

Pomazání nemocných

Vážení a milí, vzhledem k nastalé situaci nebude možné udělovat pomazání nemocných při společném slavení mše svaté, proto si prosím, chcete-li, požádejte o tuto svátost při přijetí svátosti smíření nebo třeba v kněžských hodinách. Tuze rád Vám posloužím!

P. Tomáš

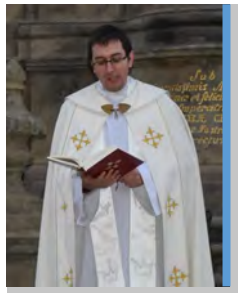

Slovo kněze

na úvod

Vážení farníci a čtenáři Farního posla,

uprostřed druhé karantény a nejrůznějších omezení a strachů z budoucnosti už nějak ztratily na čerstvosti všechny (pravdivé) věty o tom, že krize je příležitost. Koneckonců si za tím stojím, že člověku, pro kterého je Bůh na prvním místě, prospívá všechno, dokonce i současná situace.

Skrze laviny laciného optimismu i autentické křesťanské naděje se k nám však možná tolik nedostává něco, co je taky pravda. Je v pořádku, že cítíme smutek. Je normální, že izolace od ostatních v nás probouzí slzy. Je přirozené, že se obáváme o sebe, své milované i naši společnou budoucnost. Není to ani vada charakteru, ani deficit víry.

Jak by řekl můj kamarád, je potřeba přiznat, že jsme v háji (ano, mám velmi slušné kamarády…).

Byť není vadou charakteru nebo víry tyto věci cítit, křesťan má nástroje, aby jej dlouhodobě neovládly: modlitbu, svátosti a důvěru v Boha.

P. Tomáš Enderle
AMDG,
30. neděle během roku, L. P. 2020

Práce v jiném (nouzovém) stavu

Letošní rok v občanské poradně začal obyčejně – bilancování roku loňského, promýšlení budoucích cílů, plánování školení. Na jaře se však začaly dít věci. Nejprve plány „překopalo“ moje těhotenství a o pár týdnů později covid-19. Musím smeknout, jak rychle a efektivně se moji nadřízení k situaci postavili. Paní vedoucí měla z mého jiného stavu upřímnou radost a pustila se do hledání nového pracovníka. Pan ředitel z nouzového stavu radost neměl, ale neprodleně nastavil opatření chránící především nás pracovníky a klienty.

Upřímně řečeno, jestli tato epidemie měla někdy přijít, pro mě přišla v pravý čas. Na jaře jsem místo poslouchání strašidelných informací o novém viru pročítala rady, jak na nevolnost. Práce z domu bylo to nejlepší, co jsem si mohla přát – klid domova, rozložení povinností podle míry únavy…, jen klientům se bez osobního kontaktu radilo o poznání hůř. Pak přišlo léto a uvolnění opatření, ale s velkým břichem a oteklýma nohama? Omezení společenských kontaktů a kulturních a sportovních aktivit je pro oba zmiňované „stavy“ naprosto stejné.

A podzim? Mám krásnou holčičku, jsem s ní od rána do dalšího rána. Chodíme jen do přírody a nakupovat potraviny a plíny. Zprávy nesleduji, nemám čas. Když ke mně doputují nějaké informace, mám asi tak minutu na přemýšlení, a pak jdu přebalovat a krmit a koupat a další den je pryč.

Paradoxně mi tato situace umožnila více v klidu přemýšlet. O tom, co se změní v mém životě po narození miminka, ale i jak svět promění pandemie. Na obě otázky je stejná odpověď – změní se toho hodně. Jen doufám, že stejně jako u miminka bude i u covidu platit, že to nakonec bude změna k lepšímu. Vždy to bude záležet především na nás samotných. Jak budeme přemýšlet – se strachem, nebo s respektem? Budeme ochotni udělat změny ve svých životech? Dokážeme si ale zároveň udržet své zvyky a zásady i přes omezení přicházející zvenku?

Přeji nám všem hodně sil a pozitivních zpráv. Pokud se nám jich nedostává z médií a z okolního světa, musíme obojí začít hledat v sobě.

Tereza Marešová

Vzpomínka na všechny věrné zemřelé

Každoročně začátkem listopadu vzpomínáme, více než kdy jindy v roce, na naše drahé příbuzné, přátele, známé, kteří nás již na věčnost předešli. Jejich památku si připomínáme druhý den po slavnosti Všech svatých. Neměli bychom také zapomínat na naše duchovní otce, zejména na ty, kteří působili v naší farnosti. Mnozí jsou pochováni na našem hřbitově u sv. Michaela.

Letos byl nově upraven starý kněžský hrob H180–1, kde očekávají slavné vzkříšení poličští děkani devatenáctého století: děkan Josef František Štefka (+ 28. října 1829 ve věku 70 let), děkan Jan Stelzig (+ 23. září 1852 ve věku 71 let) a děkan František Dařílek (+ 7. dubna 1876 ve věku 63 let), katecheta Emanuel Unzeitig (+ 3. května 1869 ve věku 64 let) a katecheta Josef Holík (+ 2. srpna 1877 ve věku 32 let). Podařilo se zrenovovat náhrobek s křížem, u něhož by bylo potřeba jeho spodní část vhodně doplnit, a to plačící Pannou Marií, pietou apod. Byli bychom rádi, kdyby někdo poradil, kde tyto kovové ozdoby sehnat, případně něco takového z podobného starého zrušeného kříže vlastnil a mohl darovat. Budeme velice vděčni, protože pak by byl železný kříž na kněžském hrobě úplný.

Modlitba za zemřelé patří k nejstarší křesťanské tradici. Vzpomínka na mrtvé je součástí každého slavení eucharistie.

Requiescat in pace

Mirek Andrle

Naše srdeční záležitosti…

Charita si hledá cestu k Vám i v době pandemie

Uchováváme si nadšení a v očekávání zlepšení současné situace se srdečních záležitostí nechceme jen tak vzdát. V myšlenkách i při práci jsme také stále s Vámi, našimi přáteli, příznivci, podporovateli. Srdečně Vám za přízeň děkujeme a vyprošujeme Boží požehnání a prosíme o modlitbu, aby se současná nelehká doba brzy uzdravila… Zároveň si Vás dovolujeme pozvat na naše dvě srdeční záležitosti, které letos chystáme tak trochu jinak.

S vůní vanilky…

Komu by nebylo toto sousloví známo? Akci, která je naší a snad i Vaší srdeční záležitostí, bychom rádi uskutečnili v pátek 27. listopadu. Protože události letošního roku jsou ale neustále v pohybu, již dnes víme, že konání Vůně vanilky bude poněkud jiné než v předchozích letech. Bude komornější, proběhne ve venkovních prostorách naší útulné charitní zahrady, abychom mohli vedle krásy charitních výrobků a předvánoční atmosféry vnímat a ocenit i volnost nadechnutí pozdního listopadového času. Informace o konání akce k Vám v aktuální podobě vyšleme na webových stránkách, facebooku a samozřejmě i na plakátech. Už nyní se na Vás moc těšíme, s láskou chystáme prodejní nabídku a věříme, že Vůně naší charitní vanilky nemine Vaši pozornost a přiláká Vás alespoň na chvilku za námi.

Pojďme být spolu – i když online

Na dálku – přesto blízko. Tak nějak se chystáme uskutečnit dokonale harmonický koncert pro chvíle blízkosti a přátelství – tedy BENEFIČNÍ KONCERT Oblastní charity Polička, který je letos plánován na sobotu 7. listopadu se začátkem od 17 hodin v kostele sv. Jakuba v Poličce. Na vystoupení pro Vás se chystá a velice těší komorní vokálně-instrumentální soubor „jazz-barokní“ formace „Transitus Irregularis“. Výtěžek benefice použijeme na personální posílení a územní rozšíření tolik potřebné a žádané služby Mobilního hospice sv. Michaela. Těšíme se, že nás potěšíte a podpoříte svojí účastí, i když ta bude letos moci být pouze tzv. online. Ale přesto právě i díky Vám bude koncertní atmosféra přátelská a sbližující. Této naší srdeční akce bychom se nechtěli v plánovaném termínu vzdát, proto směřujeme naše snažení právě k variantě online přenosu. Koncert se v kostele uskuteční bez účasti veřejnosti, ale bude přenášen v přímém přenosu až do Vašich domovů. Na počítači se můžete k přenosu koncertu připojit na odkazu: www.charitapolicka.cz. Už nyní se na Vás těšíme a věříme, že se nás sejde pomyslně plný kostel, i když na dálku – budeme si vzájemně blízko, a naše srdce společně zahoří pro dobré skutky. Benefiční záměr koncertu můžete podpořit svým příspěvkem na zvláštní bankovní účet veřejné sbírky: 5918409339/0800 u České spořitelny, a. s.

Po vysoce nastavené laťce kvality hudebního zážitku předešlých ročníků se letošní benefiční koncert, věříme, posune opět o stupínek výše. Nenechte si tuto příležitost ujít. Zůstáváme v naději, že všechny potřebné okolnosti budou konání koncertu nakloněny. Děkujeme i za Vaši mimořádnou přízeň.

Oblastní charita Polička vyhlašuje výběrové řízení na pozici:
Pracovník v sociálních službách – přímá práce s klienty AC dílen a v obchodě Fimfárum

Motivační dopis, kopie dokladů o dosaženém vzdělání a profesní životopis s uvedením kontaktů na sebe zasílejte, prosím, na adresu:
Oblastní charita Polička, Vrchlického 16, 572 01 Polička *nebo e-mailem:* ***acd.ds@pol.hk.caritas.cz do 16. 11. 2020.***
Vybraní zájemci budou přizváni k přijímacímu pohovoru.

Marcela Vraspírová

Přináším přísliby pokoje, nikoli trápení (Jer 29,11)

Z velkopáteční homilie P. Cantalamessy, pronesené ve Vatikánské bazilice 10. dubna 2020; již sice nejsou Velikonoce, ale i tak právě teď potřebujeme toto slyšet.

Kristův kříž proměnil smysl bolesti a lidského utrpení; každého utrpení, fyzického i morálního. Utrpení již není trestem či prokletím. Když jej Boží syn vzal na sebe, bylo od kořene vykoupeno. Co je nejjistějším důkazem toho, že nápoj, který je ti podáván, není otrávený? Když podávající pije před tebou ze stejné číše. Tak to učinil Bůh! Na kříži před zraky světa vypil kalich bolesti až do dna. Ukázal tak, že není jedovatý, ale že na jeho dně leží perla.

A nejde jen o bolest toho, kdo má víru, nýbrž o každou lidskou bolest. On zemřel za všechny. „A já, až budu ze země vyvýšen, potáhnu všechny k sobě“ (*Jan* 12,32). Všechny, nikoli jen některé! „Trpět – napsal sv. Jan Pavel II. poté, co na něj byl spáchán atentát – znamená stát se zvláštním způsobem povolní a otevření k spásným Božím silám, nabídnutým lidstvu v Kristu“ (srov. Apoštolský list *Salvifici doloris*, 23). Díky Kristovu kříži se rovněž utrpení stalo zvláštním způsobem jakousi „univerzální svátostí spásy“ lidského rodu.

Pandemie koronaviru nás prudce probudila z většího nebezpečí, jemuž byli vždy vystaveni jednotlivci i celé lidstvo, totiž z iluze všemohoucnosti. Nejmenší a beztvarý prvek přírody, virus, postačil k tomu, aby nám připomněl, že jsme smrtelní, že vojenská moc a technologie k naší spáse nedostačují. „Člověk žijící v hojnosti nerozumí, je jako zvířata, jež hynou“ – říká jeden biblický žalm (srov. *Ž* 49,21). Kolik pravdy je v těchto slovech!

Někdy Bůh otřásá našimi plány a naším klidem, aby nás ochránil před propastí, kterou nevidíme. Pozor však, nemylme se. Bůh je spojencem naším, nikoli viru! „Mám přísliby pokoje, nikoli trápení,“ říká Bible (srov. *Jer* 29,11). Ten, který kdysi plakal nad Lazarovou smrtí, pláče dnes nad ránou, jež postihla lidstvo. Ano, Bůh „trpí“, jako každý otec a každá matka. Až to jednoho dne objevíme, zastydíme se za všechna obvinění, která jsme mu v životě adresovali. Bůh má účast na naší bolesti, aby ji překonal. „Ve své svrchované dobrotě – píše sv. Augustin – by Bůh nikdy nedovolil, aby v jeho díle existovalo jakékoli zlo, pokud by nebyl dostatečně mocný a dobrý, aby mohl z tohoto zla vyvodit dobro“ (*Enchiridion*, 11,3 (PL 40, 236)).

Přál si snad Bůh Otec smrt svého Syna na kříži, aby z ní potom vytěžil dobro? Nikoli, pouze ponechal volný průchod lidské svobodě – ovšem zasadil ji do svého plánu, nikoli do lidského. Totéž platí také pro přírodní pohromy, jako jsou zemětřesení a epidemie. Nevyvolává je On. On však dal také přírodě jakousi svobodu, jistě kvalitativně jinou, než je morální lidská svoboda, nicméně je to jakási forma svobody. Svoboda vyvíjet se podle zákonů rozvoje. Nestvořil svět jako hodinový stroj naprogramovaný od počátku v každém svém nejmenším pohybu. To, co někteří nazývají náhoda, Bible nazývá „Boží moudrostí“.

Překují své meče v radlice / a svá kopí ve vinařské nože; / národ proti národu nepozdvihne meč / a už se nebudou učit boji. (*Iz* 2,4)
Přišel čas uskutečnit něco z tohoto Izaiášova proroctví, jehož naplnění lidstvo vždy očekávalo. Řekněme „dost“ k tragickému závodu ve zbrojení. Vykřičte to z celé síly zejména vy, mladí, protože se hraje především o váš osud. Směrujme nesmírné zdroje investované do zbrojení k cílům, jejichž naléhavost za této situace vidíme: zdraví, hygiena, výživa, boj proti chudobě a péče o stvoření. Zanechme příštím pokolením svět, bude-li to nutné, chudší po materiální a finanční stránce, avšak bohatší ve své lidskosti.

Boží slovo nám říká, co je první věcí, kterou musíme činit ve chvílích, jako je tato: volat k Bohu. On sám vkládá na lidské rty slova, jimiž k němu máme volat, někdy jsou to tvrdá slova, nářek, téměř obvinění. „Povstaň, Pane, přijď nám na pomoc! Zachraň nás pro svoje milosrdenství! […] Procitni, nezanevři na nás provždy!“ (srov. *Ž* 44, 24.27). „Mistře, je ti to jedno, že hyneme?“ (*Mk* 4,38).

Má snad Bůh zálibu v tom, že se nechává prosit, aby udělil svá dobrodiní? Může snad naše modlitba přimět Boha ke změně jeho plánů? Ne, ale jsou věci, které se Bůh rozhodl udělit jako společný plod své milosti a naší modlitby, téměř aby sdílel se svým stvořením zásluhu na uděleném dobrodiní (srov. sv. Tomáš Akvinský, S. Th. II-II, q.83, a.2). On sám nás pobízí, abychom tak činili: „Proste a dostanete; hledejte, a naleznete; tlučte, a otevře se vám!“ (*Mt* 7,7).

Hleďme k Tomu, jenž byl pro nás „vyvýšen“ na kříž. Uctěme ho za sebe a za celý lidský rod. Kdo k němu hledí s vírou, nezemře. A zemře-li, stane se tak, aby vešel do věčného života.
„Po třech dnech vstanu,“ předpověděl Ježíš (srov. *Mt* 9,11). Také my, po těchto dnech, vstaneme. Nikoli proto, abychom se vrátili k dřívějšímu životu jako Lazar, nýbrž k novému životu jako Ježíš. K životu bratrštějšímu a lidštějšímu. K životu křesťanštějšímu!

Plné znění homilie je dostupné na www.radiovaticana.cz

O dušičkách na Poličsku

Z Malé kroniky církve poličské Otakara Kukly

Pochmurné dny začátku listopadu, někdy deštivé či plné mrholení a mlhy, jindy dokonce již pod sněhem, vyvolávaly ve své bezútěšnosti stálou vidinu zmaru všeho živého. Prvního dne toho měsíce se konávala v děkanském kostele svatého Jakuba Slavnost Všech svatých, „oděných v roucha bílá a majících palmy v rukou svých“ (Zj 7, 9), a hned o den později byla Památka zesnulých čili Dušiček, připomínaná zejména ve hřbitovním kostele svatého Michaela Archanděla. Už v introitu mše zaznívala slova starozákonní knihy Esdrášovy: „Odpočinutí věčné dej jim, ó Pane, a světlo věčné ať jim svítí.“ Tehdy se také zpívávala slavná sekvence Dies irae:

Podivně hlas trouby duní,
budí spáče z hrobů tůní,
volá je tam, kde Pán trůní.
Trne vše, trne smrt smavá,
vše stvořené ze sna vstává,
k soudu se už přichystává.

Pod jejím vlivem vzniklo i mnoho lidových písní, z nichž snad nejznámější je ta, kterou v rozmanitých obměnách znali a zpívali nejen v Čechách, na Moravě a ve Slezsku, ale dokonce i všude v Polsku. U nás měla tuto podobu:

Svatej Michal zvedá troubu,
vstaňte, duše, pojďte k soudu.
Dušičky se radovaly,
na Boží soud pospíchaly:
„Ó, Kriste Pane, my tě ctily,
svými ústy tě chválily.
Světily jsme všechny svátky,
držely půst všechny pátky.

Pohleď na nás z nebes výše,
my spěcháme do tvý říše.“
Odpověděl jim Kristus Pán:
„Jistě, jistě, já vás neznám.
Jen si jděte k pánu tomu,
jehož sloužily jste domu.
Nahýho jste neoblékaly,
před žebrákem neposmekly.
Smutný neměl potěšení
a hladovej občerstvení.
Co kdo činil poslednímu,
to učinil Pánu svýmu.
Sloužily jste tomu světu,
svět vám nyní dá odplatu.“

Dušičky se polekaly,
hned na hory posedaly.
„Hory milé, přikryjte nás
a ovlažte srdíčko v nás.“
„Jakpak my vás přikrejt máme?
Samy zítra shořet máme.“

Dušičky se polekaly,
hned na vody posedaly.
„Vody milé, přikrejte nás
a ovlažte srdíčko v nás.“
„Jakpak my vás přikrejt máme?
Samy zejtra vyschnout máme.“

Dušičky se polekaly,
hned se cestou k peklu daly.

„Ó, běda nám, hříšným, bude,
až soudný den Páně přijde.“

Takový „dies irae“, den hněvu, den účtování, nastává v mysli každého jednotlivce. Je to den, který se ho zeptá nejen na pomoc prokázanou bližnímu, ale vůbec na to, co učinil sám se sebou, jak prohloubil svůj vnitřní život, jak přijímal a v sobě přetavoval vnější podněty, jak zpracoval osobní zkušenosti a jakou jim vtiskl kvalitu, jaký v sobě vytvořil vnitřní svět a co z něho vydal svému okolí, jak se realisoval, jak rozmnožil svěřenou hřivnu. Je to den, který je v jistém smyslu trvale v nás přítomný a vždy znovu se tázající. Jeho otázky jsou znepokojivé.

Stále větší množství lidí si zacpává uši, aby nemuselo slyšet naléhavé výzvy, obsažené v každém mlčení. Stále větší množství lidí přehlušuje v sobě tento hlas, uniká do hluku, do ilusí a do umělého života, ale neodbytná otázka Posledního dne se znovu vynoří v podobě neznámé úzkosti. Aby ji zaplašili, zvyšují dávky planých útěch, hřmotu přibývá a touha po zapomnění roste. Nutno ovšem říci: také venkovan minulosti jistě znal hlučné zábavy s muzikou a drsným žertováním. Jenže jeho jásání ve společnosti dovedlo být skutečně veselé a nikoli zoufalé, protože souběžně s tím velmi dobře věděl také o tichu, v němž člověk zůstává cele sám se sebou i se svou všudypřítomnou smrtí a nemůže v mlčení přírody přeslechnout hlas Boha, který k němu přichází jako sotva postřehnutelný vánek. Mnohý dnešní člověk hlučně jásá jen proto, že už nedovede být bezprostředně veselý, že už skoro všechno autenticky lidské v sobě zabil, že sobě samému se už stal jenom smějící se maskou bez radosti. Jiný je sentimentální, protože neví nic o opravdovém smutku. Jakoby se z velkého počtu lidí stávaly už jenom stíny něčeho, co bylo vlastní a přirozené jejich mnohem naivnějším, mnohem srdečnějším a mnohem moudřejším předkům. Vytrácí se z nich umění žít a umění umírat.

Venkovský člověk minulosti nebyl ještě tolik vytržen z přírody, sdílel s ptáky a rostlinami část jejich údělu a neschovával se před sychravinou pozdních podzimů. – Všech těchto nebezpečných proměn v duši moderního člověka si byli vědomi četní básníci novější doby, kteří navzdory obecné touze po umlčení trýznivých otázek Dne sebezpytování a účtování znovu zpřítomňovali a umocňovali jeho hlas. Mezi tyto básníky patřil kupříkladu Rainer Maria Rilke, jenž ve svém „Posledním soudu“ z roku 1906 předpovídal:

Bude to návrat neskonalé krásy
a v neskonale krásnou vlast.
I kdo Tě nikdy neznal, vyžádá si
jak Chléb a Víno velikost Tvé spásy,
nároky bude klást.

Vševidoucí, Ty víš, co za obraz
divokých hrůz tu v tmách a v třasu pěji:
Tys brána, kterou věci přicházejí
a všechno bylo již v Tvém obličeji,
než v našem zmizelo to zas.

Trvalou platnost mementa „Dies irae“ připomínal v české literatuře Jan Zahradníček („La Saletta“, „Znamení moci“) či přímo u nás na Vysočině Bohuslav Reynek v básních „Ke všem svatým“ (1945), „Poslední Soud“ (1945), „K Dies irae“ (padesátá léta) a v celé řadě dalších „dušičkových“ veršů.

To všechno jsou návraty ukazující k aktuálnosti toho, čím kdysi žila většina lidí, kteří ještě byli celiství a zdraví. S každým podzimem tím žili lidé také v Poličce.

Jak se v životě „církve poličské“ posunoval čas na ciferníku jejích dějin, tak přibývala jména těch, kdo mizeli v nenávratnu a přesto zůstávali pevnými články nepřetržitého řetězu generací. Kolik duší odcházelo, tolik světel přibývalo ve svátku Dušiček na místním hřbitově. Plamínky se pokaždé „roztančily“ na hrobech jako obrazy života, který se znovu a znovu vrací, jako viditelné symboly dávných plamínků Ducha nad hlavami apoštolů v letnicovém večeřadle, jako opoždění „svatojanští broučci“, kteří v pokoře a poslušnosti vnášejí trošku své malé záře v lucerničkách i do tmavé, chladné a vlhké mlhy neodvratného umírání. Mlha pak stírala jejich obrysy a dovolila jim přesáhnout sebe samy, zatímco nejednou zároveň skryla celé jejich okolí. Pohled na záplavu světélek byl vždycky čarovný a tajemný, každé z nich bylo jedním z nepatrných opěrných bodů v moři sychraviny, ve svatomichalském kostele pak bylo světla nejvíc – to se odtud prodíralo ven lomenými oblouky jeho pozdněgotických oken zároveň s hudbou a táhlým zpěvem věřících:

Již se, Otče, nakloň k smíru,
duše spas pro jejich víru,
Syn Tvůj sám Tě za ně žádá,
když se za ně v oběť skládá.

Jezu Kriste, pro své rány
otevři jim rajské brány,
aby s nebešťany spolu
měly přístup k Tvému stolu.

Zachovaly Tobě víru,
popřej dnes jim svého míru,
tužebně ať vyhlédané
věčné světlo spatří, Pane.

(píseň „Bože Otče Slitovníku“ z kancionálu Ludvíka Holaina 1849).

Málokterý den v roce stíral rozdíly generací a překlenoval propasti času tolik, jako právě den Dušiček. Živí se ocitali pospolu se svými mrtvými v „rodinném kruhu“, nesli je v sobě a každým nervem si uvědomovali toto zvláštní sepětí všech se všemi.

Ti, kteří hřáli nás, ti, jež jsme potkávali,
se nyní scházejí na naše pěšiny,
ti, kteří zemřeli, své staré nesou žaly
a usedli by rádi na práh hostinný

(B. Reynek: Dušiček, 1946).

Venku byl chlad a v duších teplo a nebylo katolického křesťana, který by měl v onen den pocit, že nerozumí článku víry o „obcování svatých“. – Také dveře barokní kostnice byly otevřeny až dlouho do večera. Nad jejím oltářem se zvedal výjev Kalvárie, Ježíš visel na kříži obklopen drobnými andílky, z podzemních plamenů neklidu pak „duše v očistci“ k němu s nadějí vzpínaly ruce. Kdokoli přišel, rozžal i tady jednu svíčku a v tichu se pomodlil za spásu svých blízkých zesnulých, kteří nikdy neodcházeli z jeho vzpomínek. A tak i kaple poličské kostnice byla plna světel, že celá zářila. Minulost se vynořila z přítmí a objala se s přítomným okamžikem.

Josafat šera roztesknil se v jíní,
v studený popel kleká krajina.
Krvavou rukou den si čelo stíní,
dnů dávných vzpomíná.

(Bohuslav Reynek ve sbírce Sníh na zápraží, 1945–1950).

Také já svolávám na tuto stránku všechny své blízké, kteří mi už odešli, oba rodiče i s jejich zemřelými sourozenci a všechny nedávné i dávné předky, jejichž řada jde až tam, kam se nám nikdy nepodaří dohlédnout. Ti všichni žijí v mých žilách a patří k „hlubině bezpečnosti“ našeho rodu. Ti všichni již vstou-

pili i do našich dětí a chystají se žít a trvat tak dlouho, dokud z lidí nezmizí dar lásky a plození a dokud budou schopni pobývat na této planetě. Svolávám sem zároveň všechny, kteří kdy patřili k oné širší rodině „církve poličské“, do níž jsem se křtem „narodil“ i já se svou ženou a svými dětmi a k níž si přeji provždycky náležet. Až jednou odejdu za nimi a také za mne rozsvítí někdo „dušičkovou“ svíčku (ne-li na hrobě, tedy aspoň sám v sobě), chci dál trvat spolu s nimi na této stránce rodinné kroniky, odtud k nim hovořit a radit se se všemi, kdo snad ještě někdy knihu na tomto místě rozevřou. Na této stránce ať se dál scházejí všechny generace tak, jako by jediný člověk zde prodléval sám se sebou. Rok co rok jsem chodíval v den Dušiček na poličský katolický hřbitov a skrze mlhu nebo řídké mrholení se díval na nespočetné množství světel. Každá svíčka na kterémkoli hrobě byla mi postavou, byla jedním z lidí, kteří už přede mnou vstoupili do světla, jež nikdy nezhasíná. A byl-li nějaký hrob dávno opuštěn a zarostlý travou nebo kopřivami, rozžíhal jsem i na něm světlo a vyvolával do „dušičkového“ společenství mrtvých s živými onoho neznámého a lidmi zapomenutého, který kdysi měl také nějaké jméno, žil, radoval se i strádal, a právě tak patří mezi nás. Volám je všechny, i ty dnes už pro svět bezejmenné, kteří si nadále zachovali jména ve světle, jež je pohltilo. Spolu s nimi všemi chci na této stránce svědčit o tom, že člověk zůstává sám sebou jen v té míře, v jaké si zároveň zachoval vědomí kontinuity se všemi věky, jež ho zrodily a bez nichž není ničím, kontinuity s duchovním dědictvím, které v sobě přetváří, zdokonaluje a vnáší do budoucího času. Spolu s nimi chci svědčit i o tom, že „čas Dušiček“ není časem neodvolatelného zániku a tlení, ale že je svátkem kontinuity – svátkem, v němž i tou nejhustší mlhou prorážejí matná, a přece nepochybná světélka života.

Všechna ta světélka se slévají ve světlo jediné.

Náš hlas nebude však slyšet v ohlušujícím hřmotu, ale vždycky jen v tichu. Kdo nebude schopen vnitřního ticha, v němž k němu budeme hovořit, ten ztratí kontinuitu i sám se sebou, jako ji až dosud ztratili všichni, kdo utonuli v hluku a báli se životadárného léku očistné samoty. Ticho, v němž budeme hovořit, vyprávějíce zároveň o zvycích a životě dávných zdejších lidí, kteří vtiskli našim myšlenkám tvar – to bude ticho kopců, mezi nimiž jsme se narodili, ticho zmizelých a přece stále přítomných podob Českomoravské vysočiny. Bude to ticho míst, jež už kdysi vznícenými větami oslavoval jejich básník František Halas: „(..) Ty můj kraji, ty mé bezpečí, ty má zatvrzelosti, ty má věčnosti. Tvá hlína, mnuta v prstech, voní po zetlelých vlasech dávno pohřbených tkalcovských dědů a bab a je přísadou mé krve. Ty můj kraji! Jsi tam, kde Vysočina nabírá dech a pole skládají slib chudoby“ (F. H.: „Já se tam vrátím“). V dušičkové krajině Českomoravské vysočiny dohořelo na hrobech bezpočtu svíček. Ve vzpomínkách a „na věčnosti“ však všechny trvale planou a nikdy nikdo je nezhasí.

Dr. Otakar Aleš Kukla

Dušičky tento rok

Setkávání, které vám ani vláda nezakáže

Společenství svatých

Dny na začátku listopadu pro nás jsou připomínkou, že nejsme v tomto světě sami, že jsme součástí řeky lidství. Že podobné radosti a strasti se odehrávaly v životech našich předků, kteří nežijí jen v našich srdcích, genech nebo ve svých dílech, která se dochovala, ale především v srdci Božím.

Prodloužené odpustky

Letos je vzhledem k pandemii možnost získání plnomocných odpustků prodloužena na všechny listopadové dny. Lze je také získat doma, prostřednictvím modlitby, pokud hodláme splnit ostatní podmínky v příhodnějších časech. Více na cirkev.cz

Podmínky pro získání plnomocných odpustků

1. svátost smíření (v rozmezí „několika dnů“)
2. svaté přijímání (nejlépe v ten den)
3. modlitba na úmysl papeže (nejlépe v ten den)
4. nemít zalíbení ani v lehkém hříchu
5. vykonání skutku předepsaného pro získání odpustku: pouze na hřbitově se pomodlit modlitby Věřím v Boha, Otče náš a Sláva Otci.

„Otevírací doba“

Vzhledem k dušičkové době bude příležitost k modlitbě v kostele, svatému přijímání a svaté zpovědi o nedělích 1. a 8. listopadu od 14 do 18 hodin **v kostele svatého Michaela.** V týdnu mezi těmito nedělemi, tedy od pondělí 2. do soboty 7. listopadu bude příležitost podobně jako v neděli ke všem těmto věcem od 16 do 18 hodin.

Prosím ty, kteří jsou nemocní, kdo mají nemocné příbuzné nebo mají členy domácnosti v karanténě, aby využili možnosti získání odpustků „na dálku“ a neohrožovali zdraví ostatních. Děkuji.

P. Tomáš

Jak jsi muzikant, tak jsi kamarád

Rozhovor s písničkářem Michalem Horákem

S Michalem Horákem jsem dělal rozhovor 18. 5. Využili jsme tedy čerstvě otevřených zahrádek a potkali jsme se v příjemném prostředí jedné kavárny v Hradci Králové, odkud Michal pochází. Záhy po započetí rozhovoru jsme si potykali a bavili jsme se spolu téměř hodinu. Michal je totiž člověk, který toho má mnoho co říci. Proto je rozhovor s ním o něco delší, než jste běžně zvyklí.

Ve vlaku cestou do Hradce jsem se bavil s jednou starší paní, a když jsem jí řekl, že jedu dělat rozhovor s Michalem Horákem, zeptala se mě: „A kdopak to je?“ Kdo tedy je Michal Horák?
Suma sumárum student, písničkář a Hradečák.

Na začátku tohoto nepříliš radostného období jsem byl součástí videa pro saleziány ve Fryštáku, kde jsme mluvili o tom, co nám koronavirus dal a vzal. Co koronavirus dal a vzal Vám?
Ze studijního hlediska se toho změnilo dost, protože např. praxe ve školách jsme museli kompenzovat seminárkami apod. V podstatě nám to tedy vzalo praktickou část a víc ji to nahradilo tou teoretickou.
Jinak jsem si po dlouhé době opravdu odpočinul. Dalo mi určitý restart, protože předtím jsem byl honěný nejen ve školách, ale ve všech aktivitách okolo. A vzalo mi to samozřejmě i nějaké koncerty, musím ale zaklepat, že většinu se nám podařilo přesunout. Obecně vzal koronavirus hodně věcí, já ale můžu šťastně podotknout, že mě se to existenčně nijak zásadně nedotklo, což považuju za velkou kliku.

Vy jste vyrůstal ve Vysoké nad Labem, že?
Ano. Já jsem se narodil přímo v Hradci Králové, a když mi byli dva roky, přestěhovali jsme se právě do Vysoké, což je asi dva kilometry za Hradcem.

Co bylo důvodem toho stěhování?
My jsme bydleli v malé maringotce v Třebeši.

Vážně v maringotce?
Ano. Byl to takový byteček, a jelikož už jsme byly tři děti, tak to bylo strašně malé. A ve Vysoké jsme měli prastrejdu, který nám byl i takovým dědou. Já o něm mám koneckonců i písničku.

Děda Jára je boss?
Přesně tu. On tam měl, a pořád má, veliké hospodářství, kde bydlel v jednom baráku a druhý byl nevyužitý, tak jsme se tam nastěhovali, zrekonstruovali to a bydlíme tam do teď.

Jaké bylo dětství ve Vysoké nad Labem?
Úplně parádní. Takové dětství bych přál každému. Mýt zahradu, možnost dělat ptákoviny venku, jezdit do lesa. Navíc když vezmu takové to rané, klukovské dětství, tak jsme měli s klukama partu, teda byli jsme hrozní mantáci, ale furt jsme byli venku, vymýšleli jsme totální hovadiny, a bylo to strašně super. Dětství na vesnici bych doporučil všem.

Na vesnici je často tradicí právě i chodit do kostela. Byl jste ve víře vychovávaný?
Ano, ale myslím si, že u nás byla výchova k víře taková zdravá. Kdybychom řekli, že do kostela prostě nechceme, tak by nás rodiče nenutili. Samozřejmě, v momentě kdy jsme byli menší, jsme na výběr, nechci říct úplně neměli, ale brali jsme to spíš jako takovou tradici, kdy v neděli se jde do kostela, pak se jde na návštěvu k babičce a tak.
Čili já jsem, kdybych to měl srovnat s nějakými svými vrstevníky, kteří v tomhle pořád ještě tápou (což neříkám, že já trochu netápu taky, protože teď se mi láme to, k čemu sem byl vychovávaný, a to, kdy si tu cestičku hledám sám), tak si myslím, že jsem k tomu byl vychovaný opravdu zdravě.

Kdy jste začal poprvé inklinovat k hudbě?
Asi přirozeně už od malička. Doma jsme měli piano, do kterého jsem řezal už jako malý, zkrátka takové to dítě, co prostě chcete mít doma (smích).
Od první třídy jsem se hned přihlásil na klavír k jedné řádové sestřičce, co učila na církevní škole. A to jsem se dokonce přihlásil sám a rodiče o tom ani nevěděli. Když to po roce zjistili, tak, abychom sestřičku dál neotravovali, mě normálně přihlásili do ZUŠky. Tam jsem chodil asi do páté třídy a pak jsem na chvíli přestal, protože pořád ty etudy, to mě úplně nechytlo.
Do toho jsem vlastně ještě začal v osmi letech dělat kytaru, a ta mě teda nepřestala bavit, tu jsem dělal furt. Ten klavír, tam jsem měl asi rok nebo dva pauzu, kdy jsem na něj opravdu ani nešáhl.
V jedenácti letech jsem pak objevil Beatles a jejich hudba a celkově jejich příběh mě tak pohltily, že jsem o nich četl

všechny knížky, co existovaly, projel jsem všechny jejich alba a byl jsem do nich vážně blázen. To mě donutilo se vrátit ke klavíru, kdy jsem si vždycky vytiskl akordy, zjišťoval jsem, jak se to hraje, a myslím si, že většinu toho, co teď hraju na klavír, jsem se naučil sám. Čili tohle je suma sumárum moje hudební evoluce. Tíhnul jsem k tomu od malička a ty Beatles byli největší impuls, kdy jsem se do toho vážně opřel.

Nedá mi to se nezeptat na jednu věc. Když se vezme kytara, k tomu Beatles, tak kluci mají v jistém věku tendence na to balit holky.
Jo, to já jsem tam tenhle záměr měl taky (smích). Přiznám se, že to nebyl ten prvotní záměr.

Můj první cíl bylo to, že jsem chtěl být mrtě úspěšný a slavný, v tom nebudu nic nalhávat (smích). Jak jsem říkal, fascinovali mě Beatles a to, jak se zapsali do dějin. Ale je fakt, že už ve třinácti, když jsem jel na tábor, tak jsem tam napsal písničku pro jednu holku a začal jsem z toho těžit (smích). Takže holky tam byly, ale prvotní byla ctižádostivost, kterou jsem měl už od malička a asi mi to i zůstalo.

Vy jste ještě předtím, než jste začal dráhu populárního zpěváka, objel celkem dost talentových soutěží. Kdy jste s tím začal a které to byly?
Soutěže začaly v mých třinácti, když jsem začal skládat svoje první písničky. Tehdy mně moje kamarádka, Ivana Musílková, řekla o soutěži folkový kvítek, která bohužel už není. To byla autorsko-interpretační soutěž, tudíž se tam mohlo soutěžit jen s vlastními písničkami. Tam jsem jezdil moc rád, protože tam bylo takové rodinné prostředí, žádná rivalita.
Pak to byla soutěž Česko zpívá, což byla soutěž tady v Trutnově, která běží furt. Tam jsem se stihl poslední rok účastnit kategorie do čtrnácti, kterou jsem teda vyhrál (se smíchem se plácá po rameni), a pak už jsem tam jezdil jako host, nebo dokonce jako porotce. Tam to zas bylo laděné do popovější sféry.
Největší ze všech soutěží, kterých jsem se zúčastnil, byl ale Czech talent (čti ček talent), kde se zase mohlo soutěžit až od patnácti, a mě vzali ještě týden před mými patnáctými narozeninami. Byl jsem tehdy rekordně nejmladším výhercem, (se smíchem se plácá po rameni) se zase pochválím, coby ne, už se mě na to nikdo dlouho nezeptal. Tahle soutěž tedy byla z těch mých nejprestižnější, protože se například pyšnila tím, že to pět let přede mnou vyhrál Tomáš Klus.

Vaše kariéra tak trochu začala předskakováním právě Tomáši Klusovi a mnoha dalším. Jak se člověk vlastně dostane k předskakování?
Moje první předskakování bylo ve čtrnácti právě Tomáši Klusovi. To bylo super, ale dost narychlo. On jel tehdy turné a jako předskokana si bral vždy jednoho zpěváka nebo kapelu z města, kde hrál. Já jsem tehdy dával svoje amatérské nahrávky na stránku Bandzone (čti bendzoun).

Tu si ještě pamatuju.
Pamatuješ, jo? Teda, teď jsem si uvědomil, že jsem Vám začal tykat.

Jestli Vám bude příjemnější tykání, tak mně to vůbec nevadí.
Tak fajn. Já jsem právě nechtěl, když si starší.

Já se o tom bavil se sestrou, a došli jsme k tomu, že ty si zase společensky významnější.
Hej, tak to vůbec. V tomhle já na to nehraju a koukám na věk. No, zpátky k otázce.
Jak jsem dával písničky na bandzone, tak mě tam objevila nějaká paní a rovnou o mně Tomášovi napsala, ale zároveň napsala i mně, že mu napsala. Už ani nevím, proč mu napsala místo mě, ale tuším, že udávala důvod, že nechtěla riskovat, že bych mu nenapsal sám nebo něco takového. Nicméně já jsem se toho hnedka chytnul, napsal jsem mu sám a on se mně ozval. Tehdy ten kontakt mezi námi byl celkem intenzivní. Napsal

mi A4 mail, dal mi svoje číslo a volali jsme si a pro mě to tehdy bylo naprosto šílený. Tenkrát jsem skládal teprve asi půl roku a už jsem měl vystoupit před největší hvězdou té doby. Takhle jsem se dostal k tomuto, a ty další předskakování šly už nějak přirozeněji. Třeba s Pokáčem jsme se, když jsem mu dělal předskokana, už tři roky kamarádili.

Jak jste se spolu poznali?
Pozor, elegantní oslí můstek k turné s Tomášem, protože Pokáč mu tehdy předskakoval taky. Je celkem vtipné, že na tom Tomášově turné v roce 2012 jsem předskakoval já, Pokáč, Káťa Tichá ze skupiny Jelen a pak ještě Pavel Helan. A přijde mi, že od té doby o nás bylo slyšet.
Každopádně my s Pokáčem jsme o sobě od té doby věděli, protože ten folkařský

rybníček je poměrně malý. Blíž jsme se pak poznali na festivalu v Dobrušce a od té doby jsme si vzájemně různě hostovali na koncertech nebo hráli v klipech.

Tebe na takový ten pomyslný vrchol vystřelil klip Hej teto!, kde hrál právě i Pokáč, že?
Asi jo! Nevím, čím to je, ale myslím si, že je to pro mě asi nejsignifikantnější písnička. Asi za to dost může to, když jsem byl ve Všechnopárty u Karla Šípa, protože pana Šípa to tehdy velice zaujalo a většina rozhovoru se točila kolem toho mrtvého křečka (smích).

Jak jsi přijal vzrůst svojí popularity?
To je taková otázka, na kterou nejde úplně odpovědět skromně (smích). Díky vzpomínkám na sociálních sítích jsem nedávno koukal na klip Jak to s náma lásko bude, který jsem tehdy komentoval s tím, že má 4000 zhlédnutí za jeden den a že je to něco neskutečného. A na to jsem si uvědomil, že při vydání poslední písničky jsme měli za jeden den 40 000 zhlédnutí, a mně to vlastně ani nedošlo.
Vnímám to v tom, že o mně už lidi tak nějak vědí, a hlavně že chodí na koncerty, což třeba ještě před dvěma lety tolik nebylo.

Hodně lidí, kteří zažili raketový vzestup, pak dojeli na to, že jim sláva stoupla do hlavy. Neměl jsi z toho strach, nebo nepociťoval jsi to sám u sebe?
Já nevím, snad ne (smích). Co si myslím, že mě tehdy celkem sebralo, tak bylo to turné s Tomášem Klusem. Já, tehdy čtrnáctiletý kluk, který sotva začal hrát, něco si umane, a najednou stojí na pódiu s tehdy největší hvězdou, to není vůbec zdravé. Naštěstí jsem měl tehdy kolem sebe rodiče a kamarády, kteří mi řekli: „Hele, klidni se, není to všechno.“ Já vím, že tehdy jsem měl určitou vlnu narcismu, kdy jsem na to všechno, co se děje, koukal tak trochu nereálně. Kamarádi si ze mě tehdy dělali srandu: „Michal, hahaha, slavnej narcis“, a já jsem to bral. Ale jednou mi to nedalo, a zeptal jsem se kamarádky, která se mnou vždycky mluvila na rovinu: „Hele, tohleto, jak říkají, je to pravda? Mluvím hodně o sobě?“ A ona mi řekla, že docela jo. Tehdy mi bylo asi patnáct nebo šestnáct a vím, že mi to dalo docela lepana, že ta sláva není přece všechno. Na druhou stranu jsem potkal pár lidí, kteří podle mě nemají vůbec právo ze sebe dělat to, co dělají. Takže tak, taková filozofická glosa (smích).

Ty studuješ pajdák, že?
Ano, učitelství pro první stupeň.

Proč sis tehdy vybral pajdák a proč právě tenhle obor?
Mně to po maturitě přišlo jako jasná volba. Ve třeťáku jsem se připravoval na přijímačky na DAMU (obor činohra), ale od toho jsem po zkušenosti s ostatními kamarády, co už tam studovali, utekl, a jsem za to rád, protože to vůbec není sranda a divadlo si rád nechám jako koníček, než abych ho studoval a věnoval mu 100 % svého času.
A co se týče pedagogiky, tak oba moji rodiče byli učitelé na prvním stupni. Já jsem pak zjistil, že v tom školním prostředí, kde jsem strávil většinu svého života, se cítím doma víc než kdekoliv jinde (když pominu hudební stránku),

tak jsem to zkusil. Ten první stupeň jsem si vybral asi proto, že je to návaznost na gympl, kde se člověk udržuje v mnoha oborech naráz. Navíc ta škola byla v Praze a já chtěl vypadnout, zkusit si Prahu a k tomu jsem měl v Praze už tehdy dost hudebních aktivit.

S herectvím tě chápu, sám jsem zkoušel konzervatoř a dost mě odradilo i konkurenční prostředí.
O tom jsem taky slyšel. Musím ale říct že v muzikantském světě tohle není. Jak jsi muzikant, tak si kamarád.

V poslední době se čím dál víc mluví o zastaralosti českého školství a nutnosti jeho reformace. Jak ty, jako budoucí učitel a pedagog, vnímáš české školství?
Myslím si, že se na reformu českého školství dává mnohem větší důraz než dřív. Hodně se o tom obecně mluví, na škole se učíme hodně alternativních forem a různí lidé se snaží problémy českého školství zuby nehty řešit, což je super.
Nemůžu říct, že se všemi metodami souhlasím. Například slavná Hejného matematická metoda je určitě super, ale pořád má (podle mého názoru) svoje mouchy.
Co naopak ale oceňuju, je to, že se kouká na individuální přístup k dětem, protože každé dítě je jiné, a pamatuju si, že když se házela celá třída do jednoho pytle, tak z toho nikdy nic moc dobrého nevzešlo. Čili si myslím, že je to na dobré cestě a budu tomu držet palce.

Vnímáš svoji budoucnost spíše v showbyznysu?
Já se nechám překvapit. Teď to hraju na obě strany. Snažím se úspěšně dostudovat a zároveň si šlapu tu svoji hudební cestu. Mně by vyhovovalo se živit hraním a do toho dělat workshopy s dětmi,

koncerty pro základní školy a pojmout to v širším měřítku. To mi přijde nejefektivnější.
Mám ale ještě dva roky, než dostuduju, tak uvidíme. Nebráním se ale ani jednomu.

Čas nás tlačí, takže poslední otázka. Pokud bys byl učitelem, je něco, co ti na škole vadilo a co bys chtěl dělat jinak?
Je to podle mě zvláštní, vymýšlet nějaké metody. Tam je to podle mě prostě o tom, jestli to v sobě máš a jestli tě ty děti vezmou, nebo ne. Pak máš šanci jim něco předat. Přirozená autorita a charisma tvoří 80 % učitele. Takový člověk je pak stokrát lepší pedagog než nějaké uječené učitelky, které sice mají pětileté vzdělání, ale to hlavní jim chybí.

Za odpovědi poděkoval Václav Větrovský

Rychlý dotazník:

Buchta s mákem, povidly, nebo tvarohem? Tvaroh
Pivo, nebo víno? Pivo
Kolo, nebo běh? Běh
Praha, nebo Hradec? Hradec
Životní moudro, které by měl každý znát: Jak nejde o život, tak jde o prd.
Kdo nebo co ti v poslední době chybí? Koncerty
O čem tě neomrzí si povídat? O životě
S kým v historii by sis rád promluvil? John Lennon
Co bys chtěl zažít znovu tak, jak si to zažil poprvé? Knížky Harryho Pottera
Vlastnost, kterou u sebe marně hledáš: Trpělivost

Intence

znovu a více

- Opětovně upozorňuji, že od 1. 11. 2020 si lze na zbytek tohoto roku a celý rok příští zadávat intence přes internetové stránky farnosti farnostpolicka.cz. Pro internetově méně zdatné se můžete podívat na videonávod v aktuálních videoohláškách. Přes internet si nelze zadat intenci do Pomezí.
- Starý způsob zadávání intencí i nadále funguje.
- Od 1. ledna budou za farnost slouženy následující mše svaté (proto si je také nelze zadat jako osobní intenci):
  - sobota před první nedělí v měsíci v 18:00
  - druhá neděle v měsíci v 7:30
  - třetí neděle v měsíci v Pomezí v 9:00
  - čtvrtá neděle v měsíci v 10:30
- Jako osobní intence si také nelze zadat následující termíny v roce:
  - Bílá sobota: za živé a zemřelé poličské kněze
  - Pouť u sv. Jiří: za živé a zemřelé obyvatele obce Pomezí
  - Pouť u sv. Jakuba 10:30: za Josefa Smolu, jeho rod a všechny dobrodince kostela
  - Pouť na Baldě v 10:30: za poutníky
  - Pouť u sv. Vavřince: za živé a zemřelé obyvatele obce Květná
  - sobota před 1. adventní nedělí (na radnici) 9:00: za vedení města
  - 8. 12.: za hudebního skladatele Bohuslava Martinů, manželku Charlotte, rodiče a sourozence
  - 24. 12. 16:00: za živou víru v poličských rodinách
  - 24. 12. 21:00: za živé a zemřelé obyvatele obce Pomezí
  - 25.12. 0:00: za živé a zemřelé obyvatele města Polička
  - 31.12. 16:00 na poděkování z uplynulý rok

P. Tomáš

Svatá Kateřina Alexandrijská

Světice měsíce listopadu

Je křesťanská mučednice, narozena okolo roku 282 v Alexandrii (Egypt), popravena stětím, údajně 25. listopadu 311–313, po staletí patřila mezi nejpopulárnější křesťanské světce. Nacházíme ji také mezi čtrnácti svatými pomocníky, mocnými přímluvci a ochránci před neštěstím a nemocemi. V Čechách byl propagátorem a podporovatelem kultu svaté Kateřiny Karel IV., který v den jejího svátku 25. listopadu 1332 zvítězil v bitvě u San Felice v severní Itálii. Své vítězství přičítal Karel ochraně svaté Kateřiny a jejím oddaným ctitelem byl pak po celý život.

Sv. Kateřina je patronkou filozofické fakulty pražské univerzity a bývá často ve spojení se sv. Markétou a sv. Barborou. Mimo jiné je patronkou panen, učenců, studentů, žáků a učitelů, kolářů a několika dalších řemeslných profesí, námořníků a tiskařů, dále ochraňuje úrodu, pomáhá při migréně a nemocech jazyka a také při hledání utonulých.

Jako panna mučednice bývá sv. Kateřina zobrazována s korunou, palmou a knihou. Jejím speciálním a nejvýraznějším atributem je kolo posázené noži nebo hřeby, někdy zlomené, meč, prsten.

Při této příležitosti je potřebné se zmínit o prastarém literáckém kůru při kostele sv. Jakuba, jehož patronkou je tato světice. Každoročně se literácké bratrstvo, v den svátku své patronky sv. Kateřiny, scházelo k slavné bohoslužbě, a po ní se účastnilo výroční Valné hromady. V Městském muzeu v Poličce je uložen skvostný spolkový kancionál z r. 1545 a artikule z r. 1653, potvrzené kardinálem Arnoštem z Harrachu, arcibiskupem pražským (1623–1667). Literácké bratrstvo podle těchto artikulí zpívalo a konalo svoje povinnosti až do devadesátých let dvacátého století, kdy pro postupný úbytek členů nebylo schopno již nějaké činnosti.

(Zdroj: Schauber – Schindler, Rok se svatými, V. Remešová, Ikonografie a atributy svatých a int. stránky)

Poustevník u Sv. Kateřiny

V letech, kdy byla u Sv. Kateřiny první malá kaplička, zdržoval se v blízkém lese poustevník, který daleko v okolí byl znám pod jménem bratr Čech. Přišel prý sem odkudsi z Pruského Slezka. Zprvu se ho lidi obávali, nemajíce k němu důvěry, poněvadž zdál se jim býti zchytralejším než ostatní domácí. Nosil dlouhou černou halenu, velký široký klobouk, vysokou hůl a vždy otevřenou knihu, ze které pokaždé při chůzi četl. Obcházeje tak okolí Sv. Kateřiny a Borové, navštěvoval prý také evangelíky, a z toho povstala řeč, že prý je to český bratr, odtud zůstalo mu jméno bratr Čech. Přicházeje do obydlí lidských, byl prý příjemný, pokorný a zvláště k dítkám vlídný. Pro tyto vlastnosti jej každý rád viděl a pohostil. Poskytoval též každému potřebné rady a pomoci v jakýchkoli případech, tak na příklad rozuměl prý mnoho léčení lidí i dobytka a potřebné k tomu léky a koření nosil stále s sebou; za to nebral nikdy žádné peněžité odměny, pouze něco ku své výživě, o což neměl nikdy nouze, poněvadž byl od lidu velmi často hledán a žádný nepřicházel nikdy s prázdnem.

Každého dne bylo jej viděti v kapličce, an kleče zbožně se modlí. Toho času právě navštěvovali kapličku poutníci a zázračnou studni se všech dalekých končin, takže prý bývalo velké množství kočárů a jiných povozů až někdy přes noc v Borové. Tu obsypán byl bratr Čech zástupy lidu a bylo mu vykládati o kapli a uzdravující vodě, kterou on sám ošetřoval. Lid nasbíral vodu do nádob a odnášel ji po vyprošení za uzdravení sebe aneb svého přítele u sv. panny Kateřiny s důvěrou v její přímluvu do svého domova. Té doby prý v oné kapličce dvakrát do roka vysluhoval mši sv. sám pan děkan z Poličky a to dříve jen na den sv. Kateřiny 25. měsíce listopadu, že však den již je krátký, vyžádal bratr Čech s putujícími poutníky ještě jedněch služeb Božích na delším dnu a to v den sv. Jana Křtitele, by poutníci, hledající si zde zdraví a útěchy, mohli zde sobě déle pobývati. Za odměnu obdržel zde pan děkan z milodarů slušnou část polí, která jsou pronajmuta chudým kateřinským.

Bratr Čech stárnul a churavěl a již i sousedy přestal navštěvovati. Kromě zvonění třikráte denně nevycházel ze své poustevny, kterou měl nedaleko v lese, nikam, až konečně přestal se i zvonek v dědině ozývati. Tu lidi hned tušili, co se asi s bratrem Čechem přihodilo. Přišli k poustevně, kde jej našli na lůžku mrtvého. Sepsaný list ležel podle něho; byl, jak se pověst udržela, tohoto obsahu: až mě více mezi živými nebude, prosím Vás, dobří lidé, vyplňte mou poslední vůli a pochovejte mě uctivě tam, kde ztrávil jsem mnohá léta na modlitbě; u kaple mě pochovejte, za duši se pomodlete. Amen.

Skutečně, když kopaly se základy ku stavbě nového kostela, byly nalezeny kosti a to lebka a holenní kost. Jsou však zase v kostele pod hlavním oltářem k věčnému odpočinku uloženy.

Jiří Klimeš

(Zdroj: Jitřenka, str. 199 a 200 / 1894)
dvoustranu připravil Mirek Andrle

Kostel sv. Kateřiny v Borové

První kaple ve Svaté Kateřině stála již někdy na počátku l0. století. Jako materiál pro výstavbu bylo použito dřevo. Tato kaple byla zasvěcena sv. Janu Křtiteli a Panně Marii a nacházela se někde na kopci nad dnešním kostelem v místech, která dnes už pokrývá lesní porost. V 10. až 12. století, v období pronásledování přívrženců slovanských věrozvěstů Cyrila a Metoděje, byl kostelík zcela zdemolován. Obětavostí a pílí místních obyvatel byl na počátku 14. století postaven nový kostel v místech, kde stojí i ten dnešní. Byl opět postaven ze dřeva. Dokonce při něm zřídili i malý hřbitůvek. Léta plynula a zub času se podepsal na kostelíku tak, že se osadníci ze Svaté Kateřiny ujali výstavby budovy z kamene, jenom věž byla dřevěná. Tato přestavba probíhala v druhé polovině 17.století. Ani tento, již kamenný kostelík se nám nedochoval, neboť byl zcela zničen požárem.

Základní kámen současného kostela vystavěného v pseudogotickém slohu byl položen r. 1889 a posvěcen r. 1893. V roce 1988 byla započata rekonstrukce, při které byla instalována barevná okna k Desetiletí duchovní obnovy podle návrhu Ludmily Jandové (1938–2008), české malířky, kreslířky, grafičky a ilustrátorky z Osíka u Litomyšle.

(Zdroj: internetové stránky Farnosti Borová a obce Borové)

Vzpomínáme

Před deseti lety, 23. listopadu 2010, zemřel v Charitním domově pro kněze na Moravci ve věku 79 let **P. Miroslav Bičiště,** emeritní farář v Sádku u Poličky. Narodil se 21. října 1931 v Častolovicích. Na kněze byl vysvěcen 23. června 1963 v Litoměřicích. V letech 1963–1964 působil v Hradci Králové a Stěžerách. Poté vykonával kněžskou službu ve farnostech Sádek u Poličky, Telecí a Korouhev a také obětavě vypomáhal v poličské farnosti až do roku 1999, kdy odešel na trvalý odpočinek. Jako důchodce pak ještě vypomáhal ve farnosti Dalečín v brněnské diecézi. Poslední rozloučení s ním se konalo v sobotu dne 27. listopadu 2010 v kostele Nejsvětější Trojice v Sádku a po koncelebrované mši svaté bylo jeho tělo pochováno na místním hřbitově.

Pane, dej mu věčné odpočinutí a světlo věčné ať mu svítí u tvých svatých na věky, vždyť ty jsi dobrotivý!

(Použito z úmrtního oznámení.)

Před 195 lety zemřel
ThDr. **Filip Neděle**, profesor teologie a český spisovatel. Narodil se v Poličce 1. července 1778. Po gymnazijních studiích v Litomyšli vstoupil do kláštera augustiniánů na Starém Brně. Po kněžském svěcení složil zkoušku k dosažení doktorské hodnosti v bohosloví a byl pak v l. 1806–1820 profesorem biblického učení na brněnském teologickém ústavu. Později ho klášterní bratří zvolili převorem. Zemřel 23. listopadu 1825.
Neděle byl učený muž, osvícený, miloval svůj jazyk i národ. Byl jedním z obětavých vlastenců, kteří se na začátku 19. stol. o zvelebení české národnosti na Moravě platně zasazovali. Spisy, které sepsal, nebyly jeho vlastní, ale čerpal z německých, které upravil a z větší části sám svým nákladem v Brně tiskem vydal. Jsou to:
Náboženství ve výkladech a rozmluvách, Spasitelná naučení podána ženichovi a nevěstě, Václav a Dorota, Vyučování v náboženství pro dospělou mládež, Katolická modlitební kniha, Velikonoční vejce, F. S. Kampe Knížka mravů pro děti, Věc nejdůležitější pro rodiče, školní učitele, dohlížeče mládeže i také zvlášť pro duchovní pastýře.
Mimo jiné psával do mnohých časopisů.
(Zdroj: Jitřenka 263/1885, 249/1886, – J. A. Cupal Poličsko, díl I. Místopis)

dvoustranu připravil Mirek Andrle

Pro chytré hlavičky

Úkol č. 1: V listopadu budeme slavit slavnost Ježíše Krista Krále – pokus se dokreslit obrázek Ježíše tak, aby vypadal jako král. Víš, jaký je rozdíl mezi králi tohoto světa a Ježíšem?

Pokud pošleš svůj obrázek do 22. 11. 2020 na adresu klimesova@farnostpolicka.cz, budeš zařazen(a) do slosování o zajímavou cenu, a pokud budeš souhlasit, zveřejníme tvůj obrázek v příštím čísle Farního posla.

Úkol č. 2: O slavnosti Ježíše Krista Krále se bude číst úryvek z 25. kapitoly Matoušova evangelia o tom, jak se ve dnech slavení Paschy učedníci zeptali Ježíše na konec světa a na Boží soud a Ježíš si k vysvětlení vybral obraz pastýře, který vede z pastvy do stáje smíšené stádo ovcí a koz a u vchodu je třídí. A přijde zásadní otázka:

Najdi v Matoušově evangeliu a napiš, co máš dělat, abys patřil(a) mezi „ovce“, které v den soudu uslyší: „Pojďte sem! Můj otec vám požehnal! Ujměte se Božího království, svého dědictví, které je pro vás připraveno od začátku světa!“

1……

2……

3……

4……

5……

6……

Správné řešení úkolu č. 1 z říjnového Farního posla:

Svátek patronky misií se slaví 1. 10.

Aktuálně v kostele sochu sv. Terezie z Lisieux nemáme, protože čeká ve farní kanceláři, až pro ni budou v kostele sv. Jakuba lepší podmínky.

Více se o sv. Terezce dozvíš zde:

Rozpis bohoslužeb

Smutná poznámka: všechny tyto mše jsou až do odvolání soukromé.

Neděle 1. 11. Slavnost VŠECH SVATÝCH	7:30 Ja: za živé a zemřelé farníky 9:00 J: za Ladislava Fajmona a celý rod 10:30 Ja: za Libuši Kotkovou a manžela, její rodiče a strýce Jaroslava
Pondělí 2. 11. VZPOMÍNKA NA VŠECHNY VĚRNÉ ZEMŘELÉ	18:00 M:
Úterý 3. 11.	7:00 K: za zemřelé z rodiny Češkovy, Holubovy a Velebovy a duše v očistci
Středa 4. 11. Památka sv. Karla Boromejského	18:00 M: za rodinu Michkovu
Čtvrtek 5. 11.	7:00 K: za rodinu Paščenkovu a duše v očistci
Pátek 6. 11.	18:00 Ja:
Sobota 7. 11.	18:00 Ja:
Neděle 8. 11. 32. neděle v mezidobí	7:30 Ja: za živé a zemřelé farníky 9:00 J: za Marii Ptáčkovou, syna Eduarda a vnuka 10:30 Ja: na poděkování za 25 let života
Úterý 10. 11. Památka sv. Lva Velikého	7:00 K:
Středa 11. 11. Památka sv. Martina	18:00 M:
Čtvrtek 12. 11. Památka sv. Josafata	7:00 K:
Pátek 13. 11. Památka sv. Anežky České	18:00 Ja: za víru v rodinách dětí a kmotřenců
Sobota 14. 11.	18:00 Ja: za Bohuslava Flídra, rodiče a bratra
Neděle 15. 11. 33. neděle v mezidobí	7:30 Ja: za živé a zemřelé farníky 9:00 J: za Vojtěcha Pechance a vnoučata 10:30 Ja: za Josefa Křivku, manželku a rodiny Bulvovy a Kadidlovy

Úterý 17. 11. Památka sv. Alžběty Uherské	7:00 K:
Středa 18. 11.	18:00 M: za členy rodiny Klimešovy, Říhovy a Šindelářovy
Čtvrtek 19. 11.	7:00 K:
Pátek 20. 11.	18:00 Ja: za Sylvinku
Sobota 21. 11. Památka Zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě	18:00 Ja: za zemřelého bratra, rodiče, přátele rodiny a Boží ochranu pro rodiny dětí
Neděle 22. 11. Slavnost JEŽÍŠE KRISTA KRÁLE	7:30 Ja: za živé a zemřelé farníky 9:00 J: 10:30 Ja:
Úterý 24. 11. Památka sv. Ondřeje a druhů	7:00 K:
Středa 25. 11.	18:00 M:
Čtvrtek 26. 11.	7:00 K:
Pátek 27. 11.	18:00 Ja:
Sobota 28. 11.	9:00 kaple na radnici: za vedení města 18:00 Ja: na poděkování za 75 let života, manžela, děti a jejich rodiny
Neděle 29. 11. 1. NEDĚLE ADVENTNÍ	7:30 Ja: za živé a zemřelé farníky 9:00 J: za zemřelého Oldřicha Heyla, za živé a zemřelé toho rodu 10:30 Ja:
Pondělí 30. 11. Svátek sv. Ondřeje, apoštola	6:30 K:
Úterý 1. 12.	7:00 K:
Středa 2. 12.	18:00 M: za Miroslava Kurzweila a maminku
Čtvrtek 3. 12. Památka sv. Františka Xaverského	7:00 K:
Pátek 4. 12.	18:00 Ja:
Sobota 5. 12.	18:00 Ja:
Neděle 6. 12. 2. NEDĚLE ADVENTNÍ	7:30 Ja: za živé a zemřelé farníky 9:00 J: 10:30: za živé a zemřelé z rodiny Stodolovy